

ŽIVOT VÍRY

Proměna
společnosti
evangeliem

2

2017

41 Kč / 1,70 €

Janette Dubrechtová o „normální církvi“, tetování a misii

Co s nevyslyšenou
modlitbou?

Úvodník
Davea Pattyho /4

Mateřství – oběť,
nebo výsada?

Téma /12

Po chemoterapii
deprese

Můj příběh /20

co najdete v tomto čísle

úvodník

4 Rybu, nebo kámen? Dave Patty

ze života církve

7 Fusion lite v Českém Těšíně Noemi Pípalová

rozhovor

8 Vztekala jsem se, že chci být sama sebou Janette Oubrechtová

téma: Mateřství – obět i výsada

- 12 Byla jsem „jen matka“** Jana Frantíková
- 13 Délka mateřské „dovolené“** anketa
- 14 Prostor pro klidné zrání** Dana Staňková
- 15 Jsou pro malé děti vhodné jesle?** Jaroslava Dittrichová
- 16 Jaké hodnoty předáme další generaci?** Dan Drápal
- 17 Někdy to stojí hodně** Lubomír Ondráček
- 18 Stát a „rodinná politika“** David Floryk

nad Biblií

19 Góg z Magógu Michal Klesnil

můj příběh

- 20 Představovala jsem si tragické scénáře** Lucie Beštová
- 21 Na omezování jsem se cítila mladá** Barča Busková

z historie

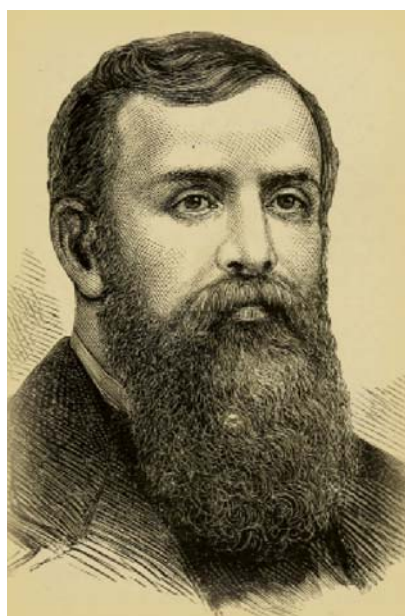
22 Svět může proměnit jedině Boží moc D. L. Moody, Jaroslav Pleva

recenze

- 24 Matka je důležitá** Pavel Čekal
- 24 Eva** Ivana Kultová
- 25 Žbluňk!** Hana Pinknerová

připravujeme

- ☒ **Pronásledovaná církev**
 - ☐ V kterých zemích je nejtěžší být křesťanem
 - ☐ Změny v posledních letech
 - ☐ Jak pomáhat věřícím v „nebezpečných“ zemích
- ☒ **Nad Biblií: Vnitřní a vnější pramen (Jiří Dohnal)**

22
D. L. Moody
„Neuměl jsem
kázat bez slz“

ŽIVOT VÍRY

ročník 28 / únor 2017

cena 41 Kč / 1,70 €

Život víry je měsíčníkem vydávaným Křesťanskou misijní společností (KMS), která sdružuje různá křesťanská společenství, organizace a jednotlivce. KMS slouží k vzájemnému dorozumění křesťanských pracovníků, kteří usilují o misi a o jednotu křesťanů ve světle Písma. Chce napomáhat k duchovnímu růstu a vzdělávání křesťanů a místních sborů. KMS chce sloužit Božímu lidu. Snaží se o prohloubení vztahů mezi křesťany a usiluje o probuzení.

Šéfredaktor: Mgr. Tomáš Coufal

Redakce: Ing. arch. Tomáš Dittrich, Lucie Šváblová, DiS.

Redakční rada: Ing. arch. Tomáš Dittrich, Ing. Lubomír Ondráček, Mgr. Jiří Unger, Ing. arch. Kateřina Hodecová

Sazba a grafická úprava: Ondřej Pumr
Korektury: Lucie Šváblová, DiS., Zdenka Brázdilová
Výtvarná spolupráce: Pavel Bosman
Tisk: Grafotechna Plus, s. r. o.

Redakce a administrace

KMS – Život víry, Primátorská 41, 180 00 Praha 8
tel.: 284 841 922, fax: 284 841 923

e-mail: redakce@zivotviry.cz, web: www.zivotviry.cz

Předplatné

objednávejte pomocí výše uvedených kontaktů nebo na e-mailu předplatne@zivotviry.cz.
Půlroční (250 Kč) či roční předplatné (499 Kč) lze zahájit kterýmkoli měsícem roku. Bližší informace (mj. kompletní ceník včetně množstevních slev) najdete na www.zivotviry.cz, odkud lze časopis také pomocí on-line formuláře objednat. Informace na vyžádání zašleme i poštou.

Předplatné, distribuce a reklamace na Slovensku:

Knihkupectvo Jonatán,
Legionárska 2, 811 07 Bratislava
tel. 02/555 63 040, e-mail: jonatan@vbk.sk
<http://obchod.mrp.sk/vbk>

Distribuce pro zdravotně postižené elektronicky:
Diakonie ČCE, Klimentská 18, 110 05 Praha 1
tel.: 222 316 306, e-mail: szp@diakonie.cz

Vydavatel: KMS, IČ 539 147

Registrováno: MK ČR E 6094, ISSN 1210-43-45

Za obsah podepsaných článků odpovídají autoři. Redakce si vyhrazuje právo zaslání příspěvků krátit. Snažíme se publikovat původní texty. Pokud články, které nám posíláte, chcete zveřejnit i jinde, prosíme, abyste nás o tom informovali.

© Život víry – všechna práva vyhrazena.

Přetiskování článků či jejich delších částí bez písemného svolení redakce se zapovídá, přetiskování kratších částí (do jednoho odstavce) možno pouze s uvedením přesné citace (včetně ročníku, názvu článku a strany). Jednotlivé články možno šířit prostřednictvím xerokopii, pouze zdarma.

Uzávěrka řádkové i plošné inzerce je druhého dne předchozího měsíce.

Později zadané inzeráty zařadíme dle možností, s 50% příplatkem.

Redakce si vyhrazuje právo inzerát odmítnout. Seznamovací a fundraisingové inzeráty nezveřejňujeme.

Podmínky inzerce: <http://inzerce.zivotviry.cz>

Číslo vychází koncem předchozího měsíce a je distribuováno během první poloviny měsíce.

Milý čtenáři,

otázku, která je v titulk, mi před dvěma, třemi lety položil můj syn Šimon. Odpověděl jsem oklikou, že lidé nemají hodnotu v nápadných skutcích, ne v tom, že hojně s druhými mluvili o Kristu, ale v tom, když plnili Boží vůli, často v nenápadných věcech. Šimon mi řekl, že se mylím, protože hodnota člověka není v jeho skutcích.

Jak snadno jsem se odchýlil od základní věci biblického poselství! Jasně, hodnota lidí není v tom, co dělají, ale v tom, že je Bůh stvořil a že je miluje. V čem jsem se to zmýlil? Měl jsem mluvit o hodnotě lidských skutků, ne lidí. Převzácní lidé, kteří se vydali na scestí nečistoty a klamu, svými hříchy hodnotu neztrácejí. Podobně my, kteří chceme Pána Boha následovat za každou cenu, nezískáme svou poslušností a horlivostí větší hodnotu. Ani tím na sebe nestrhneme větší díl Boží lásky.

Hodnota našich skutků opravdu není v tom, jak vypadají. Skutky jsou hodnotné, jen jestli nás k tomu, abychom je udělali, vedl Bůh. Jsou opravdu cenné jen do té míry, do jaké jsme poslechli Boha. Evangelista Matouš (7,22–23) napsal, že Ježíš v soudný den nemilosrdně odmítne mnohé z těch, kteří v jeho jménu vymítali demony (a věř mi, že si moc přeju, aby bylo osvobozeno co nejvíc demonizovaných lidí). Důvodem odmítnutí bude jejich nepravost, tedy jejich skutky.

Skutky, které Bůh ocení, jsou často neviditelné, protože o nich kromě Boha víme jen my sami. Něco vypadá náramně, ale na Pána Boha to dojem neudělá. Zná naše motivy. Něčeho si nikdo kromě nás nevšimne, ale náš účet v nebeské bance kvůli tomu narostl. Hodnotu našich skutků nemohou plně poznat lidé, ale zná ji Bůh. Tím, že svůj dobrý skutek někomu sdělíme nebo naznačíme, odměnu zároveň s tím ztrácíme (Mt 6,2–4).

K tomu možná jedno překvapení: Hodnotu svých skutků známe my sami lépe než druzí. Lidé kolem Tebe nevědí, proč jsi pustil v tramvaji sednout starší osobu ani proč jsi jel do dětského domova pomáhat sirotkům, nad kterými svět mávnul rukou. Jen Bůh a ty víte, zda jsi to udělal v pravdě, zda jsi to udělal z lásky, zda jsi to udělal pro něj (nikoli pro sebe). Víš, jestli posíláš peníze na dobročinné účely proto, aby si tě lidé vážili, nebo z lásky – kvůli Bohu. Tvé skutky ti říkají, zda jsi na Boží straně. Lidé kolem to nemohou úplně posoudit, ale ty to víš. Svými skutky si nezískáváš zásluhu, ale poznáš podle nich, že se držíš Krista: Dobré věci děláš z lásky, kvůli pravdě, kvůli Bohu.

Skutky si nemůžeš počítat jako zásluhu. To, že ses do něčeho pustil a udělal to, dal Bůh (on dává chtění i skutečné činění – Fp 2,13), a navíc to všechno také předem připravil (Ef 2,10). Co z toho, co máš, jsi nedostal (1K 4,7)?

Své skutky si nemůžeš počítat za zásluhu, ale budeš za ně odměněn. Nebudeš vlastně odměněn za to, že jsi vymítal demony nebo chodil na modlitebny nebo říkal evangelium spoustě lidí, ale za to, jestli jsi plnil Boží vůli.

O odměně se dnes po církvi radši moc nemluví. Dávejme si pozor, abychom nebyli pyšní! Pokud někdo v souvislosti s odměnou uvažuje o pýše, je vidět, že bloudí a nezná

Písmo. Na cokoli, za co nás Bůh odmění, nemůžeme být pyšní. Jednak pokud rozumíme Boží milosti, je být pyšný nesmysl, jednak bychom pýchou o svou odměnu přišli.

Pokud to Bůh pro Tebe připravil a půjdeš večer po práci nebo brzo ráno před prací na modlitebny, nezískáš si tím žádnou zásluhu (připravil to on, dal Ti schopnost i ochotu

„Počítáš s tím, že tě Bůh odmění?“

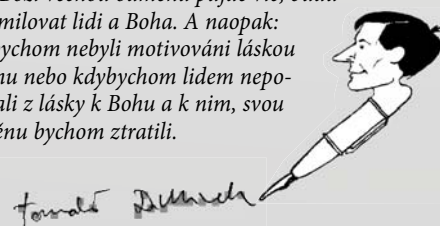
poslechnout, a ještě Ti tam požehnal), ale budeš za to odměněn. Když někoho pochválíme, že něco dobře udělal, neděláme to proto, aby si to započítal jako zásluhu. Kdyby se k tomu snížil, bylo by lépe ho nepochválit, protože by si svou pýchou ublížil. Ale ono nafouknout se v Kristu ani nejde – hned by se nám udělalo špatně. Být bez zásluh je sladké.

„Služebníku dobrý a věrný, vládní nad deseti městy!“ Pokud od svého Pána uslyšíš tato slova, nebudeš se mít čím chlubit, a navíc by Tě to ani nenapadlo. Ale potěší Tě to a budeš se radovat.

A teď ta otázka ze začátku: „Počítáš s tím, že Tě Bůh odmění?“ Taková otázka určitě sedí, a možná se dotýká zapomenuté pravdy. Asi s tím moc nepočítám, ale už aspoň vím, že je to chyba. Pokud pro nás Boží odměna moc neznámá, je to problém, který vyplývá z toho, že Boha v této věci moc neznáme. Jestli věříme, že dostaneme odměnu (nemyslím odměnu na zemi, ale v nebi, ve věčnosti), musí nás to přece vzrušovat a motivovat.

Tím neříkám, že odměna má být naší hlavní motivací. Bohu nechceme sloužit kvůli darům, které nám dává, ale kvůli němu samému, kvůli tomu, že milujeme předně jeho, a až pak jeho dárky. Radost z odměny je v tomto případě především radost z dárcovy přízně. Boží dary pro nás ale mohou a mají být povzbuzením. Jinak by nám o té odměně takhle v předstihu prostě neřekl. Jde o to, aby naše víra pochopila, že Boží odměna bude něco úžasného.

Bližnímu nesmíme sloužit kvůli tomu, abychom na věčnosti získali výhody, ale z lásky k němu. Ale odměna je povzbuzením a důležitou doplňkovou motivací, i když máme srdce správně nasměrováno láskou. Myslím, že když mi o Boží věčnou odměnu půjde víc, budu i víc milovat lidi a Boha. A naopak: Kdybychom nebyli motivováni láskou k Bohu nebo kdybychom lidem nepomáhali z lásky k Bohu a k nim, svou odměnu bychom ztratili.

Rybu, nebo kámen?

Co s nevyslyšenou modlitbou

Dave Patty

Vždy jsem věřil v moc modlitby. Komunikace s Bohem vesmíru je úžasná výsada, zvláště když si uvědomíte, že Bůh má veškerou moc a že vaše prosby opravdu chce vyslyšet. Nic pro něj není příliš obtížné, a právě proto má smysl, abyste s ním o všech svých potřebách mluvili. To je pro věřícího v každém čase souzením vzácným zdrojem posily.

Dokud nezjistíte, že ne všechny modlitby Bůh vyslyší.

Jak reagujete, když se modlíte za něco mimořádně důležitého, za něco, co vám velice leží na srdci, co zcela jasně potřebujete – a nic se neděje? To může být... ehm, mírně řečeno... matoucí. Jak to, že se všemohoucí Bůh rozhodne nejednat? Proč mlující Otec nereaguje

na prosby svého milovaného dítěte? Zlobí se, zklamali jsme ho něčím, je příliš daleko, nebo je necita? Platí jeho zaslíbení opravdu i pro nás, v dnešní době, nebo byla určena jen lidem kdysi v dávných dobách?

Nevyslyšená modlitba vyvolává zklamání a zklamání zase pochybnosti. S pochybnostmi se člověku těžko modlí. Nač mluvit s Bohem, když se to zdá být k ničemu?

Když bylo našemu prostřednímu synu Calebovi devět, začal si stěžovat, že ho bolí břicho. Nejdříve jsme si mysleli, že za to může stres ve škole nebo že snědl něco špatného. Jenže když bolesti zesílily tak, že ani nedokázal vyjít z domu, začalo nám to dělat starosti. Několikrát jsme s ním byli u lékaře, a nepřišlo se na nic, jen jsme si domů přinesli další prášky proti bolesti, které byly vůči příznakům téměř bezmocné.

Den co den jsme se mnohokrát modlili. Nepřetržitě utrpení našeho drahého synka by-

lo utrpením i pro nás. A pořád se to zhoršovalo. Nakonec – po třech měsících plných nekonečných dní, kdy se na gauči nebo na lůžku ozýval jeho pláč – se jeden lékař rozhodl mu do břicha pomocí malého řezu zavést kameru. Zjistil, že jde o vzácný případ takzvané intususcepce, kdy se střevo bortí do sebe jako shrnutá ponožka, což poškozuje vnitřní výstelkovou vrstvu a dočasně blokuje jejich činnost. Po odstranění patnácti centimetrů Calebova tenkého střeva to vypadalo, že bude vše v pořádku. Zaplavila nás úleva a vzdávali jsme Bohu chválu.

Rekonvalescence po chirurgickém zákroku nebyla snadná, ale radovali jsme se, protože Bůh naší konkrétní modlitbu vyslyšel. Byl k nám milostivý, poskytl řešení a východisko, když jsme sami žádné neviděli. Byli jsme vděční za péči milujícího Otce i za dar modlitby.

A právě proto nás zmátlo, když se bolesti jen o dva roky později ozvaly znovu. Tentokrát nebyly tak intenzivní, jenže ne a ne polevit. Vyrovnávat se s bolestí stálo Caleba neustále spoustu energie a úsilí – a to vše v náročných pubertálních letech.

Opět jsme naše prosby předložili v modlitbě Otci. Zase jsme navštívili řadu lékařů, kteří nedokázali zjistit příčinu. Roky mýjely, a odpověď nikde. Bolesti neustupovaly, naopak se pomalu zhoršovaly. Proč se nám zdálo, že naše modlitby

krátce

◆ **Godzone: událost roku.** V týdnu mezi 14. a 19. 11. se v pěti slovenských městech (Poprad, Košice, Žilina, Banská Bystrica, Bratislava) a v Praze (19. 11., SH Královka) uskutečnilo šestidenní turné Godzone pod názvem Nový level. V rámci českého a slovenského křesťanského světa

šlo jednoznačně o událost roku. Setkání se zúčastnilo přes 21 000 převážně mladých lidí. Největší zájem byl v Žilině (přes 6000). V Bratislavě a v Košicích se sešly vždy 4000 lidí, v Popradě 3000 a v Banské Bystrici a v Praze po 2000. Vystoupení slovenských křesťanských kapel eSPe, Heart-

beat, Godknows a Lámačské chvály během turné doprovázela divadelní a taneční vystoupení s kvalitními videoprojekcemi. Vstup byl zdarma. Projekt, který vznikl před šesti lety, zastřešuje Združení křesťanských spoločenstiev mládeže a jeho koordinátoři jsou členy římskokatolické církve. V žádném z uvedených měst (s výjimkou krátkého vstupu v Praze) nebyla prezentována věroučná specifika římské církve, akce měla mezidenominální a evangelizační charakter.

◆ **Neomarxistická koncepce české rodinné politiky.** Hnutí Pro život ČR (HPŽ) zpracovalo stanovisko ke Koncepci rodinné politiky

připravené Ministerstvem práce a sociálních věcí (MPSV) a zaslalo je premiérovi Bohuslavu Sobotkovi. Materiál se podle HPŽ staví proti základnímu zájmu státu – zastavení vymírání populace. Koncepce vychází podle HPŽ z principů neomarxistické genderové ideologie a v případě přijetí by měla devastující dopad na rodinu založenou na manželství.

Jádrem Koncepce je nová definice rodiny, která je podle HPŽ v rozporu se zakotvením rodiny v novém občanském zákoníku i v judikatuře Ústavního soudu. Podle návrhu MPSV je rodina „rozmanitou kategorií – rodinu v dnešním světě tvoří jednotlivci a páry s dětmi (biologickými a osvojenými) či bez nich (neplodné či vědomě bezdětné), manželské,

registrované, nesezdané, pěstounské i tzv. seskládané, často vícegenerační, a vždy nehlédě na jejich pohlaví“.

Koncepce by podle HPŽ vedla také k prudkému nárůstu zneužívání veřejných financí na plošné vnucování hormonální antikoncepce od 15 let a na umělé oplodnění místo skutečné léčby neplodnosti. Není zde reflektován rozdíl mezi péčí v rodině (rodiče s biologickými dětmi) a náhradní rodinnou péčí. Koncepce nedokáže popsat hodnotu manželství pro stabilitu rodiny, vzájemný rozvoj partnerů a kvalitní výchovu dětí. Zpochybňuje význam individuální rodinné péče o nejmenší děti tím, že tlačí na zkracování rodičovské dovolené.

Proti řadě bodů v navrhované koncepci se vyslovilo několik ministrů: Pavel Bělobrádek, Marian Jurečka, Daniel Herman (KDU-ČSL), Martin Stropnický (ANO) a Miloslav Ludvík (ČSSD). Ministři KDU-ČSL vyjádřili zásadní nesouhlas s preferencí kolektivní péče o děti ve věku do tří let, která připomíná návrat do doby socialismu a rodičům brání ve svobodě volby. HPŽ žádá vládu o zamítnutí dokumentu jako celku.

◆ **Kardinál Duka pochválil zednáře.** Ve své sedmiminutové novoroční televizní promluvě zmínil pražský arcibiskup Dominik Duka tři letošní výročí: 500 let od Lutherova vystoupení, 300 let od ustavení svobodného zednářství a 100 let od mariánského zjevení ve Fatimě. Německá reformace byla podle něj „signálem znejistění a určité pochybnosti o naší schopnosti poznávat věci pravdivé, nedů-

věra v rozum.“ Pochválil ale u ní příklon ke Kristu, k víře a tištěné Bibli. U svobodných zednářů zmínil, že vyslovili pochybnost, zda je možné stavět jen na víře v Bib-

li, a že budoucnost viděli v lidech, kteří se budou řídit rozumem a tolerancí. Zjevení „krásné paní“ třem dětem ve Fatimě, která jim dala naději, staví Duka do protikladu k první světové válce a k revoluci v Rusku. Naděje pro Evropu je podle něj „v tom okamžiku, kdy se změní situace a lidé Evropy začnou chápat plné hodnoty, které vyrůstají z důvěry v člověka jako v bytost, která je rozumná, ale také nejenom schopná tolerance, ale především schopná lásky.“ Krista zmínil jen v souvislosti s Lutherem a pak v závěrečné žehnací formuli „Ve jménu Otce, i Syna i Ducha svatého, amen.“

Promluvu lze zhlédnout na www.duka-ct.jdem.cz

◆ **Kritika OSN od českého ICEJ.** Rada bezpečnosti OSN přijala před Vánoci rezoluci zaměřenou proti státu Izrael. Dříve by přijetí podobného dokumentu nebylo možné, protože by byl vetován zástupcem USA. Odstupující Obamova administrativa ale zareagovala nesyntetizovaně. K rezoluci vydala sta-

nikdo neslyší? Začal jsem úplně ztrácet chuť se modlit. Modlitba mi jen připomínala naše nevyřešené problémy, jen oživovala moje zklamání a frustrující myšlenku, že všemohoucí Bůh zřejmě nedělá vůbec nic.

Co vlastně Ježíš řekl?

Hledal jsem útěchu v Božím slově a nakonec jsem si otevřel Kázání na hoře v Matoušově evangeliu 7,7–11. Ježíšova slova v těchto verších jako by mne povzbuzovala modlit se odvážněji. Ježíš posluchače vyzval slovy plnými důvěry: „*Proste, a bude vám dáno; hledejte, a naleznete; tlučte, a bude vám otevřeno.*“ Následovalo toto jasné zaslíbení: „*Neboť každý, kdo prosí, dostává, a kdo hledá, nalézá, a kdo tluče, tomu bude otevřeno.*“

Že dostává každý? A ten, kdo hledá, nalézá? Každému bude otevřeno? Proč to tak v našem případě nevypadalo? Proč jsme nedostávali, oč jsme prosili?

Čtěl jsem v kontextu najít něco, čeho bych se mohl chytit, a tak jsem četl dál. „*Což by někdo z vás dal svému synu kámen, když ho prosí o chléb?*“ A Ježíš pokračoval: „*Nebo by mu dal hada, když ho poprosí o rybu?*“ Tyto výroky mě spíše stále více máty. Pak jsem se ale pokusil si představit, jak bych komunikoval, kdybych byl

na jeho místě. A pak jsem si v tom textu něčeho všiml.

Já bych řekl: „Každý, kdo prosí, dostává to, oč žádá“, jenže tak to Ježíš neřekl. Řekl pouze to, že žadatelé dostanou. Já bych řekl: „Požádá-li tě tvůj syn o chléb, dáš mu přece chleba, ne?“ To ale Ježíš neřekl. Pouze svým posluchačům připomněl, že nedostanou kámen.

Připomenul jsem si své otcovské zážitky. Děti za mnou přicházely s mnoha žádostmi a mně nevadilo, že mě o něco prosí. Skutečně

Proč Bůh s řešením nepřišel dříve? A co kdyby k uzdravení vůbec nedošlo?

bych ale nebyl dobrým otcem, kdybych jim dal vždycky to, oč žádaly. Proba o jídlo občas vedla k tomu, že jsem je vzal na záda a odnesl do postele. Někdy si děti myslí, že mají hlad, ale ve skutečnosti jsou unavené. Jindy si řekly o bonbon, a dostaly ovoce – ne vždycky děti

vědí, co je pro ně zdravé. A někdy zas musel dárek počkat zabalený pod stromčkem, i když si ho zvídavé dítě chtělo rozbalit okamžitě. Dobré dary si často žádají patřičné načasování.

Ježíš zaslíbil, že „*každému, kdo tluče, bude otevřeno*“. Ale neřekl, že se člověku otevře tam, kde tluče. Pokud mi zaklepete na okno, tak třeba vykouknu, zjistím, že tam jste, ale pak půjdu a otevřu dveře. Kdybyste nevěděli, že dům má i dveře, byli byste na mě možná naštvaní: „Klepal jsem na okno, viděl jsi mne tam, ale neotevřels mi.“ Natolik byste se upínali k tomu, že vám podle vašeho domnění neodpovídám, a na to, jak vás to zklamalo, že byste se jako klíště drželi toho zavřeného okna a nevěšili byste si, že hned za rohem máte otevřené dveře.

Co když si někdy kvůli svému omezenému vidění nevšímáme, že nám náš Otec v nebi s láskou odpovídá? Matoušovo evangelium přichází s jasným zaslíbením, že Otec naše modlitby vyslyší. Jednoznačně nás ujišťuje, že ten, kdo prosí, dostane. Tím ale není řečeno, že dostaneme přesně to, oč prosíme.

To vede ke zmíněnému problému se zklamáním. Zklamání je důsledkem propasti mezi očekáváním a realitou; když se nám realita zdá mnohem horší, než v co jsme doufali. Bůh mi třeba dává něco jiného, ale vím já, zda to je dobrý dar? Jak mám věřit, že mu doopravdy

novisko česká pobočka ICEJ ústy svého ředitele Mojmíra Kalluse.

Ten v prohlášení napsal: „Přijaté znění popírá zásadu zakotvenou v rezoluci RB OSN č. 242 z roku 1967, která se stala základem pro mírové dohody Izraele s Egyptem a Jordánskem i dohody z Osla, jejímiž svědky jsou i někteří současní členové Rady bezpečnosti. Tento dokument stanoví, že míru má být dosaženo jednáním s cílem dohodnout se na bezpečných a uznávaných hranicích. Zmínky v nové rezoluci o „hranicích z roku 1967“ a „okupovaných palestinských územích“ předbíhají výsledek těchto jednání a zavádějí pojmy, které dosud nebyly předmětem dohody, například předem říkají, která území by měla patřit Palestincům. Jde tedy o politické prohlášení, které zjevně prosazují názory pouze jedné strany sporu. Tímto způsobem nelze dospět k spravedlivému a trvalému míru, neboť důsledkem bude pouze posílení neústupnosti palestinských vůdců, kteří nejsou ochotni uznat právo Izraele na existenci.“

Podle ICEJ rezoluce, jako už dlouhá řada předchozích prohlášení, odsuzuje Izrael a současně přehlíží porušování dohod palestinskou stranou, která podněcuje terorismus a odmítá mírové soužití. Podle ICEJ se tak OSN „sama degraduje na propagandistický nástroj protizhidské nenávisti. Překážkou míru totiž nejsou izraelské vesnice a města budovaná na místech, která jsou spojena s tisíciletou židovskou historií. Je jí nenávist těch, kteří Židům nechť přiznat právo na sebeurčení.“

◆ **100 let od založení sboru CB ve Vsetíně.** V domě kultury ve Vsetíně to v neděli 16. října hučelo jako v úlu, když se o polední přestávce setkali věřící z některých bývalých stanic, dnes již sborů CB ve Zlínském kraji: Zlín, Hranice, Velká Lhota, vsetínský Maják. Účastníků bylo asi 430.

Na dopoledním programu se podíleli kazatelé Pavel Škrobák (pohled zpět – slovo vděčnosti) a Tomáš Pospíchal (povzbuzení z Fp 2, 1). Krátké pozdravy

vyřídil člen Rady CB Tadeáš Firla a zástupce kazatelů Stanislav Stebel.

V programu se vystřídaly hudební skupiny ze sboru Vsetín-Jasenky a ze Zlína. Zazněla též nahrávka Valašského pěveckého sboru z Vsetína-Jasenky a Velké Lhoty z let 1978–1993. Na závěr vystoupila pěvecká skupina (tvořená zpěváky všech generací), pohybová a hudební skupina.

Ke svému výročí vydal sbor Vsetín-Jasenka sborník o proměnách sborového života.

(podle Anny Hurtové a Terezy Zbrankové)

◆ **Arcibiskup Schönborn: náboženství si konkurují.** Vídeňský arcibiskup kardinál Schönborn reagoval na otázku rakouského deníku Kronen Zeitung, zda se

nebojí, že se ze svatoštěpánského chrámu může jednou stát mešita. To, že si náboženství konkurují, je podle něj odvěká realita. Uvedl, že si přeje, aby na Blízkém východě opět převládlo křesťanství. To, že křesťanství v Evropě oslabuje, není podle Schönborna vinou muslimů. Mít strach z islamizace Evropy nedává smysl, pokud jako křesťané nepřispíváme k tomu, aby Evropa zůstala křesťanskou.

Christoph Schönborn je sudetským Němcem. Narodil se v Československu krátce před koncem války a byl s rodiči nucen opustit svou vlast. Patří ke křesťanským římskokatolickým teologům, je znám svými sympatiemi k charismatické obnově a podporuje kurzy Alfa. Patří k nejvýraznějším současným myslitelům římskokatolické církve, v době volby papeže v roce 2005 i 2013 byl pokládán za jednoho z vážných kandidátů.

◆ **C. Peter Wagner zemřel.** Významný charismatický teolog a vedoucí, Američan C. Peter Wagner, odešel 20. 10. ve věku 86 let. Od své ordinace v roce 1955 působil s manželkou Doris 16 let na misi v Bolívii. Pak učil 30 let na proslulém Fullerově semináři v kalifornské Pasadena, kde spolu se zakladatelem Viniče Johnem Wimberem přednášel předmět „Znamení a zázraky“. Napsal přes 70 knih, jeho Teritoriální duchové vyšli v roce 1992 v češtině v nakladatelství Logos.

Několik knih věnoval apoštolské službě a v rámci Global Harvest Ministries, organizace, kterou založil a vedl, usiloval o ustavení celosvětové apoštolské sítě. Od roku 1974 pracoval sedm let jako člen Lausaneckého výboru pro světovou evangelizaci. Jako první vedoucí Lausanecké strategické pracovní skupiny kladl důraz na získání evangelia celosvětově nezasažených národů a skupin. V roce 2000 přišel s celosvětovou iniciativou „Modlitby oknem 10/40“, jejímž cílem se stalo 62 států v oblasti vymezené rovnoběžkami 10. a 40. stupně severní šířky a do níž se zapojilo 30 milionů křesťanů.

V roce 2001 svolal evropské křesťany na konferenci do Hannoveru v rámci své iniciativy Target Europe. Bylo tam zastoupeno 61 států. Cílem byl duchovní boj a evangelizace Evropy. Wagner se pokusil vytvořit celoevropskou síť apoštolů. Z patnáctiletým odstupem lze říci, že se mu to nepovedlo. Život víry tehdy Wagnera kritizoval za to, že při tom pomíjel uznávané apoštolské i neapoštolské vedoucí v daných zemích. S Hannoverem souvisel také duchovní boj proti „králově nebes“. V češtině k tomu vyšla Wagnerova kniha „Souboj s Královnou nebes“ (Křesťanský život) a sborník Panství Královny nebes (KS Příbram). Zdá se, že ani tato iniciativa nebyla úspěšná, na rozdíl od „Modliteb oknem 10/40“.

